

му стана по-тъменъ. Спре се: иска да я довърши, а нещо го задъхва и унесенъ виждаше края на онова, което като мисълъ му се мъркаше:

. . . Иванъ Тънкия се пропилъ. По цѣли ноци въ хана си се не свърта. Очитъ му подпухнали като на бухалъ. Презъ день, презъ два бие жена си. Новия ханъ въ бурени запусълъ. Изаница се мърка като сѣнка.

— Изкараха конетъ, — се обади Царка, надникнала презъ вратата.

Петко Мъглата се сепна отъ собствената си мисълъ. И когато забелеза, че жена му наднича въ кръчмата, стори му се, че тя иска да види дали Павелъ си е отишелъ.

— Отиде си, отиде, какво се пулишъ такава? — сърдито отвърна Мъглата.